

ning til at beholde den i dette Forhold ved Forpagtningsretten, saaledes at man altsaa giver Forpagteren Ret til at sige, at en enkelt af hans Livsarvinger skal overtage Forpagtningsretten, ikke til den Værdi, som den i Virkeligheden har, saaledes at der bliver en Deling pro Quota imellem Livsarvingerne, men til den Værdi, som Forpagteren selv maatte sætte den til i sit Testamente. Der gives ham altsaa herved en Bemyndigelse til at tillægge den Enkelte, som han vil have skal besidde Eiendommen, større Midler til at kunne drive den, end han ellers vilde være i Besiddelse af, og større Evne til at beholde Forpagtningsretten for sig, end han maastee ellers vilde kunne faae. Dette til Forvar for Uendringforslaget under Nr. 13. — Der er stillet nogle Underændringforslag til disse Forslag, men dem skal jeg ikke nærmere omtale, inden den ærede Forslagsstiller selv har udtalt sig om dem. — Under Nr. 15 har jeg foreslaaet, at der efter § 5 indsaettes en ny Paragraph om de Tilfælde, i hvilke Forpagtningsretten skal kunne forbydes. Der er noget Bærelseforhold imellem Uendringforslaget under Nr. 15 og Uendringforslaget under Nr. 4. Naar man vil beholde de enkelte Charaktermærker af Fæsteloven ogsaa ved Forpagtningscontracter, hvad man vil gjøre, ifald man ikke giver Forpagteren en absolut Ret til at afhænde Forpagtningsretten, vil der være Grund til at indsaette saadanne Bestemmelser som dem, jeg har foreslaaet under Nr. 15; men vedtager man det under Nr. 4 stillede Forslag, vil jeg lægge mindre Vægt paa Uendringforslaget under Nr. 15. De Tilfælde af Forpagtningsrettens Forbrydelse, som jeg her har opstillet, ere de, der ere forekomne mig de naturligste, og Grundbestanddelene deraf ere hentede fra Fæsteloven, dog med nogen Forandring. Den første Grund er den, at Forpagteren paadrager sig mere end et halvt Aars Afgiftsrestance og ikke, inden den til Forpagtningens Forbrydelse anlagte Sag optages til Doms i første Instants, betaler al indtil da resterende Afgift. Det andet Tilfælde af Forbrydelse er det, at Forpagteren paadrager Bygninger, Besætning eller Inventarium, forsaavidt disse Ting etes af Jorddrotten, eller Gaardens

Hegn, Lebbe, Vandingssteder og Vandafledningsgrøfter saadanne, saaledes beviste og saalænge uafhjulpne Møgligheder, som kunne medføre Fæstes Forbrydelse. Det tredje Tilfælde er, at Forpagteren bruger en gjenneingaaende slet Drift, der er skiftet til for en længere Tid at forringe Gaardens Jorder, og det fjerde er, at Forpagteren uden Jorddrottens Samtykke opfører Leiehuuse paa Gaardens Grund eller uden saadant Samtykke gjør Fremleie af Jord, der hører til Gaarden. Vil man indføre Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde Forpagtningsretten forbydes, troer jeg, at det er disse, som det vil være naturligt at optage. — Til § 8 har jeg under Nr. 16 stillet et lille Uendringforslag. I § 8 foreskrives, at, naar der i en Forpagtningscontract er indsat Bestemmelser, som staae i Strid med Loven, skulle de være ugyldige, men det er ikke forekommet mig fuldstændig tilstrækkeligt, at § 8 faaer en saadan Affattelse, og jeg har derfor foreslaaet, at det skulde forandres til: „Naar der angaaende Forpagtning af en Gaard, der er Fæstetvang undergivet, bliver af de contraherende Parter vedtaget Bestemmelser, som ere i Strid med nærværende Lov, eller som vilde gjøre nogen af dennes Forskrifter virksom“. Det var netop dette Sidste, som jeg vilde ramme saaledes, at, naar man optager Contractsbestemmelser, der gjøre denne Lovs Bestemmelser virksomme, altsaa omgaaende Bestemmelser, skulle de være ugyldige. Det vil da naturligviis i hvert enkelt Tilfælde være Domstolens Sag at afgjøre, om vedkommende Contractsbestemmelse har været af den Natur eller ei. — Naar jeg under Nr. 17 har stillet et Uendringforslag til § 10, er det ikke nogen reel Forandring, jeg derved har tilsigtet, men jeg har kun villet give Paragraphen en, som det forekommer mig, bedre Affattelse. Der staaer i Paragraphen: „Den i Forordningen af 9de Februar 1820 § 2 foreskrevne Bøde for det der omhandlede Forhold forandres til“ o. s. v. Mången en Forpagter eller Fæster, som læser denne Lov, veed ikke, hvad det er for en Bøde, der er foreskrevet i Forordningen af 9de Februar 1820, og det forekommer mig derfor naturligere at udføre Bestemmelsen saaledes, at dens Indhold ikke angives ved